

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/447/2015
Identifikačné číslo spisu:	1213223143
Dátum vydania rozhodnutia:	25.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1213223143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu C. G., bývajúceho v Q., zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 34, proti žalovaným 1/ Ing. L. Q. bývajúcemu v Q., 2/ L. Q. bývajúcej v Q., obaja zastúpení advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Boris, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 8/A, o zaplatenie 9 958,18 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 10C/258/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31.marca 2015 sp.zn. 4Co/394/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. marca 2014, č.k. 10C/258/2013-67 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 9 958,18 € so 6% úrokom z omeškania ročne od 7. septembra 2005 až do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie (§ 457 Občianskeho zákonníka) z neplatnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Obranu žalovaných spočívajúcu vo vznesenej námietke zaujatosti vyhodnotil ako nedôvodnú a dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Spor, v ktorom sa právoplatne riešila neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku zo zmluvy o pôžičke prevodom práva, právoplatne skončil 4. októbra 2011 a žalobca podal žalobu 6. augusta 2013, teda včas. Pre omeškanie žalovaných s plnením peňažného dlhu počnúc dňom 7. septembra 2005, zaviazal ich súd aj na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalovaní 1/, 2/.

2. Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. marca 2015 sp.zn. 4Co/394/2014 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.). V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd zdôraznil tú okolnosť, že žalobca na pojednávaní uviedol, že jeho nárok z pôžičky bol uspokojený predajom zábezpeky a netvrdil, že by sumu za predaj zábezpeky musel vrátiť. Zároveň žalovaní žiadali na preukázanie svojich tvrdení o uspokojení pohľadávky žalobcu pripojiť spis sp.zn. 19C/124/2008. Ak potom súd prvej inštancie bez vyhodnotenia tejto argumentácie strán sporu vo veci rozhodol a konštatoval, že poskytnutie pôžičky a jej nevrátenie mal za nepochybne preukázané, nemá jeho záver oporu vo vykonanom dokazovaní a je nepreskúmateľný. Pochybenie súdu prvej inštancie spočívalo aj v tom, že sa nezaoberal otázkou platnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ale oprel svoje rozhodnutie o výsledok sporu v inom konaní, v ktorom však bola táto otázka riešená len prejudiciálne a medzi inými stranami sporu. Za nesprávne považoval odvolací súd aj právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k jeho záverom o aplikácii ustanovení o bezdôvodnom obohatení a tiež ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka je totiž možné aplikovať len proti vzájomne podmieneným nárokom, pričom zmluva o zabezpečovacom prevode práva nie je zmluvou synalagmatickou, ale len zabezpečuje iný právny úkon a preto nepodlieha režimu ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, ani na ňu nedopadá ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V závere odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie aj nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť, ako aj dôvodnosť dovolania, výslovne odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. K odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom došlo podľa jeho názoru tým, že odvolací súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 219 ods.1 O.s.p., ktoré mu ukladalo povinnosť potvrdiť vo výroku vecne správne rozhodnutie aj v takom prípade, ak by bolo prípadne založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil za prekvapivé, pretože mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k jeho dôvodom a súčasne za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko z neho nevyplýva, akú právnu normu má okresný súd použiť a aké skutkové zistenie k nemu potrebuje. Postup odvolacieho súdu označil za rozporný s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaní sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní predtým nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

7. Podľa právneho stavu účinného v čase podania dovolania bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzovalo ustanovenie § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

8. V danom prípade je dovolaním napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, dovolanie ale nesmeruje proti uzneseniu so znakmi niektorého z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je v týchto ustanoveniach uvedené. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu bolo možné napadnúť iba z dôvodov relevantných v zmysle § 237 O.s.p., resp. § 237 ods. 1 O.s.p. (viď najmä judikát R 34/1995).

9. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobcom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Žalobca v dovolaní výslovne tvrdil, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p., pretože napriek vecnej správnosti výrokovvej časti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, pristúpil k zrušeniu tohto rozhodnutia. S touto jeho námietkou súvisela aj ďalšia dovolacia argumentácia založená na tvrdení, že neboli splnené podmienky pre postup odvolacieho súdu v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.

12. V zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd potvrdzoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vždy, ak bolo vo výroku vecne správne, t.j. dospel k zhodnému záveru o žalobou uplatnenom nároku. Postup podľa citovaného ustanovenia teda prichádzal do úvahy aj v situácii, kedy súd prvej inštancie nesprávne či nedostatočne zistil skutkový stav veci, ak odvolací súd tento nedostatok odstránil opakovaním alebo doplnením dokazovania (§ 213 O.s.p.) a na takto zistenom podklade dospel z hľadiska výroku k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie. Odvolací súd bol povinný potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vtedy, ak síce posúdil žalobný nárok podľa inej hmotnoprávnej normy než súd prvej inštancie, ale napriek odlišnému právnemu posúdeniu veci dospel k totožnému záveru ako súd prvej inštancie. Z uvedeného možno uzavrieť, že postup odvolacieho súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. prichádzal do úvahy len vtedy, ak odvolací súd zaujal rovnaký názor o existencii či neexistencii žalobou uplatneného hmotnoprávneho nároku ako súd prvej inštancie.

13. Ustanovenie § 221 ods. 1 O.s.p. taxatívne určovalo vady konania, ktorých závažnosť zakladala vždy dôvod pre zrušenie napadnutých rozhodnutí, pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom takýmito vadami, nemohli byť považované za vecne správne. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru o existencii takejto vady konania, musel vždy obligatórne napadnuté rozhodnutie zrušiť, iný postup neprichádzal do úvahy.

14. V prejednávanej veci odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie výslovne z dôvodu nesprávneho právného posúdenia veci súdom prvej inštancie založeného súbežne na nedostatočne zistenom skutkovom stave (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.). Je teda zrejmé, že odvolací súd nebol v zhode so súdom prvej inštancie vo vzťahu k jeho výrokovvej časti a vzhľadom na vytýkané nedostatky v zistenom skutkovom stave, pre ktoré odvolací súd skonštatoval predčasnosť záveru súdu prvej inštancie, odvolací súd ani nemohol dospieť ku konečnému záveru o (ne)správnosti výroku napadnutého rozhodnutia. Za tejto situácie odvolací súd nemohol postupovať podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

15. Dovolenie súd nezistil žiadne procesné pochybenie odvolacieho súdu ani pokiaľ išlo o aplikáciu ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. v prejednávanej veci. Z odôvodnenia kasačného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie nielenže žalobný nárok nesprávne právne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 457 Občianskeho zákonníka) a nesprávne posúdil i vznesenú námietku

premlčania (§ 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka), ale predovšetkým svoje závery formuloval na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď nevykonával dokazovanie ohľadom okolností reálneho vrátenia pôžičky žalovanými v podobe finančných prostriedkov získaných z predaja zábezpeky. Preto súdu prvej inštancie uložil povinnosť zistiť tieto skutkové okolnosti a vysporiadať sa s nimi. Z uvedeného je zrejmé, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a odvolací súd tak postupoval správne.

16. Keďže nebola preukázaná existencia vady konania uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou dôvodov použitých odvolacím súdom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a pre vrátenie veci tomuto súdu na ďalšie konanie a z týchto hľadísk (namietaných dovolateľom) vec neposudzoval, pretože by tým prekročil rozsah dovolacieho prieskumu v procesne neprípustnom dovolaní. Nesprávnosti, ktorých by sa prípadne odvolací súd dopustil v procese rozhodovania, t.j. posudzovania skutkových a právnych otázok sporu, mohli viesť nanajvýš k založeniu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. a v dôsledku toho k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k založeniu procesnej prípustnosti dovolania (R 37/1993, R 54/2012), rozhodovacou činnosťou súdu sa totiž strane sporu neodnímajú žiadne jej procesné oprávnenia.

17. Napokon treba dodať, že prejednávaná vec bola odvolacím súdom vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom bude môcť žalobca realizovať všetky svoje procesné oprávnenia a preto už v tejto okolnosti treba vidieť argument, že v skutočnosti k odňatiu žalobcovi konať pred súdom nedošlo. Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na súdnu ochranu je „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04 , IV. ÚS 163/05 , II. ÚS 307/06 , II. ÚS 155/08 , IV. ÚS 183/2013). Z tohto pohľadu treba nahliadať aj na prípady, v ktorých je opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie, po ktorom sa bude v konaní pokračovať (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, IV. ÚS 183/2013).

18. Následne dovolateľ označil rozhodnutie odvolacieho súdu za prekvapivé z hľadiska požiadavky jeho predvídateľnosti, pretože mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k dôvodom, na ktorých odvolací súd svoje zrušujúce rozhodnutie založil.

19. Za „prekvapivé“ rozhodnutie sa vo všeobecnosti označuje rozhodnutie, ktorým odvolací súd v merite veci za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorá nebola predtým predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch, než rozhodnutie súdu prvej inštancie (viď napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené na nepredvídateľne iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (viď uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 46/2011).

20. Výrokom, ktorým odvolací súd zrušuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, sa nekonštituuju práva a povinnosti strán sporu vyplývajúce z právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Kasačným rozhodnutím odvolacieho súdu sa anulujú to konštituovanie alebo deklarovanie práv a povinností, ktoré svojím rozhodnutím urobil súd prvej inštancie, a v ďalšom konaní je (opäť) na ňom, aby rozhodol. V tomto ďalšom konaní, ako už bolo vyššie uvedené, ostávajú strane sporu zachované všetky jej procesné oprávnenia vrátane práva vyjadriť sa k právnemu názoru odvolacieho súdu vyplývajúceho z jeho zrušujúceho rozhodnutia a dôvodom, na ktorých bolo toto rozhodnutie založené. Navyše rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na posúdení odvolacích námietok vznesených žalovanými v odvolaní, ktoré bolo žalobcovi doručené a voči ktorému sa aj písomne vyjadril, je teda zrejmé, že mal vedomosť o tom, ktoré skutočnosti, či už skutkové tak aj právne, ostali medzi stranami sporné, namietané a ktoré preto budú predmetom odvolacieho prieskumu. Z tohto dôvodu nemohla byť argumentácia odvolacieho súdu pre žalobcu prekvapivá či nepredvídateľná, odvolací súd len posúdil obsah odvolacích námietok a tak, ako mu zákon ex offio ukladal, preskúmal

existenciu väd konania pred súdom prvej inštancie (§ 221 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo a nemohlo byť prekvapivým rozhodnutím pre žalobcu a v dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom.

21. Pokiaľ dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, k tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

22. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

23. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

24. Zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry, pričom obsahovalo aj označenie citácie a paragrafového znenia kasačného dôvodu (viď ods. 2 str. 4 a ods. 3 str. 6 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Z odôvodnenia sú zrejmé a zrozumiteľné úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho viedli k prijatiu záveru, že konanie na súde prvej inštancie bolo postihnuté takou vadou, ktorá mala za následok jeho zrušenie, t.j. že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil žalovaný nárok, nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, resp. ho nesprávne aplikoval na nedostatočne zistený skutkový stav a aj označenie skutočností, ktoré bude súd prvej inštancie musieť v ďalšom konaní posúdiť a zohľadniť. Námietky dovolateľa v tomto smere predstavovali skôr vyjadrenie jeho nespokojnosti s výsledkom sporu v jeho neprospech, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

25. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že konanie odvolacieho súdu nebolo postihnuté vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a žalobcovi nebola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

26. Pokiaľ žalobca v dovolaní naznačoval aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci ako dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prípustnosť dovolania nikdy nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia

najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014), preto sa dovolací súd týmito námietkami žalobcu nemohol zaoberať.

27. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.